

stille gode Avlsdyr og gaa over til Foreningsbestræbelser. Det er det, vi skulle naa igennem en ny Lov, at disse Foreningsbestræbelser støttes ved Tilskud i en Form, der er saa heldig, eller maaske, skal jeg sige, saa lidt generende som muligt for disse Foreningsbestræbelser. Lad os huske paa, at fordi en Ting er gammel, derfor er den ikke altid vedbleven at være god. Der kan være Ting, som have været fuldt berettigede i sin Tid, det gælder f. Eks. om Præmieringssystemet, men som efter hele den Udvikling, der er foregaaet, ikke blot ikke længere er tidssvarende, men heller ikke kunne siges at være nødvendige for Udviklingen, at der bør bevilges store Beløb dertil af Statens Midler. Jeg vil nødig, at man skulde tro, at jeg ikke under Landbruget, hvad der her er foreslaaet, men jeg vilde gerne, at det skulde anvendes paa en saadan Maade, at det ikke saa meget kommer Enkeltmand til gode, men derimod den store Del af Befolkningen, som, naar det kommer til Stykket, alligevel i sin Almindelighed er den, der skal bære Husdyrbrugets Udvikling fremad.

Rosleff: Jeg skal erkende, at Lovgivningsmagten altid har været lydhør overfor de Krav, der ere rejste fra Landbrugets Side, naar de gjaldt Husdyravlens Fremme i sin Almindelighed. Derfor kan jeg ogsaa erkende, at det foreliggende Forslag tager Sigte paa det samme og i meget høj Grad har imødekommet de Krav, der ere fremkomne fra forskellige Sider i Landbruget, endog i for høj Grad. Man kan jo — som det somme Tider hedder — faa for meget af det gode, og jeg kan meget vel forstaa at naar der fremkom fra forskellige Sider mange forskellige Ønsker, ja saa er man jo meget tilbøjelig til at imødekomme disse Ønsker, fordi man indrømmer, at en Sag altid kan ses fra flere Sider.

Jeg tror imidlertid, at hvad der er bygget videre paa det gamle og paa en Del af det ny, som er kommet frem i Lovforslaget, har sin fulde Berettigelse. Jeg kan ikke som den foregaaende Taler se, at man i Hovedsagen skulde gaa nogen anden Vej. Jeg ved vel, at der er mange, som sige, at man skulde helt bort fra Præmieringssystemet, thi det er kun et Kapløb for de enkelte Mennesker om at komme først, om at faa disse eller disse Penge. Men paa den anden Side mener jeg rigtignok ikke, som den ærede foregaaende Taler synes at mene, at man burde gaa bort fra særlig at støtte Bestræ-

belserne hos de enkelte Individuer, og at man snarere skulde gaa over til Foreninger, hvor der arbejdes mere i Fællesskab. Jeg for mit Vedkommende ser ikke saaledes paa det; jeg ser saaledes paa det, at man altid skal støtte det private Initiativ, fordi det udvikler sig meget mere frit, end hvor der er flere om at bestemme, hvorledes det skal være. Dermed skal ikke være sagt, at man ikke ogsaa skal støtte Foreningerne, men jeg for mit Vedkommende kan ikke erkende, at man ikke skal støtte i Særdeleshed det private Initiativ; det tror jeg sikkert er det sundeste, bedste og heldigste baade nu og i Fremtiden.

Jeg skal tillade mig, idet jeg jo allerede har sagt, at i sin store Almindelighed kan jeg give Lovforslaget min Tilslutning, at fremdrage enkelte Punkter i Lovforslaget, som jeg er misfornøjet med, og tillige berøre enkelte Ting, hvor jeg kan udtale min Tilfredshed med og Paa-skønnelse af, at man har set rigtigt paa dette eller hint. Jeg skal da navnlig fremhæve dette, som for mig staar som et Gode, at man har søgt at animere til, at mindre Landboforeninger holde deres Skuer i Forening; de Præmier, som ere satte for dette, finder jeg ere fornuftige og kloge, thi vi vide jo alle sammen, at et lille Dyrskue, hvor der kun kommer faa Individuer, ikke har ret stor Betydning for dem, som komme til Stede, er ikke belærende nok, hvorimod de Dyrskuer, hvor der samler sig flere Dyr, hvor man kan se de forskellige Dyr Side om Side fra den samme Plads og derved gøre sine Bemærkninger og Betragtninger over, hvorledes de enkelte Dyr fremstille sig, have større Belæring og Betydning i sin Almindelighed. Derfor mener jeg, at det er en meget fornuftig Bestemmelse, som man har sat ind i Loven i saa Henseende, og at det er rigtigt, at man nu endelig er kommen til at slaa fast, at Foreningerne skulle have lige saa meget Tilskud til deres Dyrskuer, som de selv yde. Vi, som have arbejdet i Landboforeningerne, vide, at der er saa tidt sket Skuffelser, naar man endelig har faaet at vide, hvor stort Tilskud man har faaet af Staten; man har troet at faa lige saa meget som Foreningerne selv ydede, men har maatte nøjes med en mindre Del og derfor maattet afknappe Præmierne. Desuden vil jeg ogsaa udtale min Tilfredshed over, at man har søgt at støtte de provinsielle Fællesforeninger paa en fyldigere Maade end hidtil; thi det maa erkendes, at Fællesforeningerne have mange